

אלי דסה, תעלום הוא

הטענות הקשות שאהרונני מטיח איר נן מופנות רק כלפי בגין וירושו, יצחק שמיר, אלא כראש ובראשונה כלפי דויד בן-גוריון, על שפיתח את הגישה הביטחוניסטית, השמה את הדגש על נושא הביטחון, ושהוניחה נושאים אחרים שחשובים לא פחות לקיומה של מדינה הדואגת לשלום אורחיה.

חוקר שבויים

אהרונני נולד ב-1921, בעיירה קטנה שעל גבול גרמניה-פולין. מישפחתו היתה אמידה, האב עורך-דין מצליח ויושב-ראש האירגון הציוני במדקום.

יחד עם הנטייה לציונות, היתה המישפחה גם שומרת-מסורת. החינוך לציונות ולהידרות היה טבוע במישפחה והשאפה לעלות לארץ היתה חלק בלתי-נפרד מההווי המישפחתי.

כשעלו הנאצים לשלטון בגרמניה, סגרו לאביו את משרדו בעיירה. בספטמבר 1938 הגיעו לחוף תל-אביב. צבי הצטרף לקיבוץ אלונים, שבו היה אחיו יוחנן, לימים ארכיאולוג מפורסם מאוד. "ידעתי שזה המקום שלי, שאין לי בית אחר. אחרי שנה-שנתיים כבר הרגשתי כבית".

שלוש שנים אחרי שהגיע לקיבוץ, בגיל 20, נישא לגאולה, בת הקיבוץ. מאז 1941, כשהחל הגיוס לצבא הכריטי, דרש צבי להתגייס לצבא כדי להילחם בנאצים. הקיבוץ סירב לאשר לו זאת, ולחץ שיתגייס לגוטרות, כדי להגן על הארץ מסכנת פלישה גרמנית אפשרית. הוא סר למשמעת הקיבוצית והתגייס כנוטר. מפקדו הראשון היה מאיר עמית, מי שהיה לימים מפקדו גם

לצבא הכריטי. כאשר גם הפעם סירב הקיבוץ לאשר זאת, החליט לעזוב את הקיבוץ ולעבור לגור בחיפה. הוא התגייס לצבא הכריטי, והתאכזב כשניתן לו לשמור על מחסנים בלבד, ללא אפשרות להגיע לחזית. עליכן חיפש הזדמנות לעבור ולשרת בחילה-מודיעין הכריטי, בשל שליטתו בגרמנית. כשההזדמנות הגיעה, הוא היה לחוקר-שבויים.

תחילה שירת במצריים, ואחר-כך עבר לאוסטריה. גאולה, אשתו, שאף היא התגייסה לצבא הכריטי, שירתה בכל התקופה במצריים.

בתום המלחמה השתחררו מהצבא וחזרו לחיפה. צבי נרשם ללמודי הנדסת-סתיבנין בטכניון, והספיק ללמוד חודשיים בלבד. החלטת האו"ם על הקמת המדינה, בנובמבר 1947, זימנה אותו לשורות ההגנה.

כמילחמת-העצמאות שירת בחטיבת כרמלי, שלחמה בצפון הארץ. תחילה היה מפקד-מחלקה, ולקראת סוף-המלחמה פיקד על פלוגה.

"כשהסתיימה המלחמה, היתה לי אפשרות לחזור לטכניון או להתגייס לצבא-הקבע", הוא נזכר כלא-מבין מדוע בכלל התלבט בשאלה, שכן התשובה לגביו היתה ברורה לחלוטין. הוא החליט להמשיך ולשרת בצבא. באותה שנה נולד גם בנו בכורו, עמרם.

המעבר לש"ב היה מיקרי לגמרי, כמו בכל הסיפורים הטובים. אחרי שחלה במחלת-הטיפוס, הוא נשלח לבית-חולים. משהחלים, נשלח למחנה-מעבר, עד שיימצא לו תפקיד. בדרך-מיקרה פגש בחור שהמליץ לפניו לנסות להתקבל לש"ב. למחרת כבר היה חלק מהיחידה.

כשנים הללו, שרותי-הבטחון היו

למיבצע להבאת ארולף אייכמן לארץ. כשהסתיים מיבצע-אייכמן, כבר לא חזר ליחידתו הקודמת. במשך ארבע שנים שהה עם אשתו ושני ילדיו. כשמאיר עמית מונה כראש המוסד, הוא הציע לו לחזור ארצה ולהיות ראש אגף צבי נעתר, ועבר באופן קבוע למוסד. שש שנים אחר-כך עזב את השרות. הוא התגרש מאשתו ופתח דף חדש בחייו, שהתבסס לא מעט על הקשרים שיצר במהלך שרותו.

אחרי מלחמת ששת-הימים, יצר קשר עם בנקאי שווייצרי. זה העסיקו אחרי שפרש מהשרות. צבי נשלח מטעם מו כנציג הבנק להונגריקונג.

חקירות ופוליגראף

בגיל 59, גרוש, הגיע למקום חדש, לתפקיד חדש, לקאריירה חדשה. זמן לא רב לאחר מכן פגש בבחורה אנגליה, מרצה לשפה האנגלית באוניברסיטה מקומית. ב-1974, אחרי שסיים את תפקידו, חזרו ביחד לבריטניה. "אחרי שחזרתי לבריטניה, חשבתי שאוכל סוף-סוף לעשות דברים שתמיד רציתי, ולא הצלחתי. הבנתי שבמשך כל השנים רצתי אחרי טחנות-רוח, והגיע הזמן לעשות משהו אחר". אולם המנוחה לא היתה נחלתו. חודשיים אחרי שהגיע לבריטניה פטט הבנק השווייצרי שבו עבד, ושבו היו כל

הישנה שב"כניק עורו, איש-מוסד חברבורותיו? צבי אהרונני,

חוקר בכיר של השב"כ וסוכן בכיר של המוסד, מוכיח

שזה אפשרי. הוא הגיע לקצה השני בספר של אזהרה

דעמלו של

איש המוסד

רק אנשי-ביטחון ותיקים וזוכרים את צבי אהרונני. במשך 20 שנה שירת בשב"כ ובמוסד. הוא נטל חלק פעיל ברבים ממיבציהם האגדתיים. כיום היו עמיתיו הוותיקים מתקשים להכיר.

מאז שפרש מהמוסד לפני 18 שנה, הוא נעדר מהארץ, למעט תקופה של ארבע שנים שבה נסה להשתלב מח"רש, אולם נכשל.

השבוע שהה אהרונני בכיקור קצר בארץ, ביקר את ילדיו, נפגש עם חברים מתקופת-השרות וחזר לאנגליה, שבה הוא חי היום.

לפני שנה פירסם בבריטניה ספר בשם סכנת מוות, שבו הוא מבטל לחלוטין את כל הגישות הביטחוניות הגורסות שמדינה פלסטינית לצד ישראל אל תהווה סכנה לקיום המדינה. הוא מבכה את הידרדרות המוסד כמדינה, ורואה בכל התחלואים החברתיים והכלכליים כמדינה תוצאה של הכיבוש. הוא מקונן על התנפצות החלום הציוני, ללא מרכאות, שהביא אותו ואת מישפחתו ארצה לפני 50 שנה.

"היום שבו צערתי בראשונה ברח"ר בות תל-אביב היה המאושר בחיי. הייתי בעיר יהודית, אוטובוסים יהודיים, חנויות יהודיות, שוטרים יהודים..." הוא כתב בפרקי-המבוא לסיפורו.

היום הוא יושב בניכר, ואינו מדבר כלל על חזרה ארצה. חלומו נגזו. אולם למרות זאת הוא רוצה להשפיע, לנסות לשנות דפוסי-מחשבה של המנהיגות

הסכונותיו, את הרגל. כל כספו ירד לטימון. בלית-ברירה חזר לעבוד, והפעם כאיש-ביטחון באל-על.

ב-1976 החליטו צבי ואשתו לעלות ארצה. "חשבתי שהגיע הזמן לחזור, אחרי כליכ הרבה שנות גוורים והיעדרות". צבי רכש בית בצהלה והקים חברה לחקירות ולבדיקות פוליגרף. החברה הצליחה ופרחה, אך גם לא היה די כדי להשאירו בארץ לצמיתות.

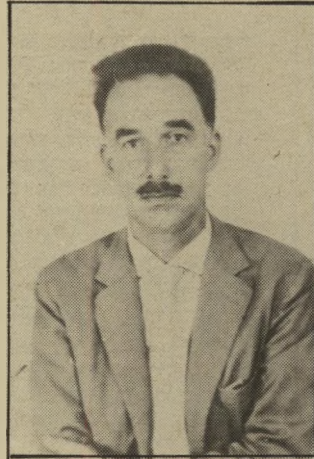
בי-1980 קרו לו שלושה דברים אשר כפי שהוא מעיד — גרמו לו לעזוב שוב את הארץ: אמו נפטרה, תינוקת שנולדה לו מנישואיו החדשים נפטרה, והוא פגש את איש-העסקים שאול אייזנברג.

פגישה זו הביאה עימה הצעה מפתה: לנהל את משרדו של אייזנברג בפקין. אהרונני, שעדיין לא נס ליחו, לא יכול היה לקנות להזדמנות טובה מזו כדי לפרוש שוב לארץ חדשה, לחיים חדשים, להפתחות חדשות, שהן כפי הנדברו של איש-מוסד ותיק. הוא קיי

חלק מהצבא. בתחילה עבד במחלקת החקירות, וכעבור שנה מונה כמנהלה. בתפקיד זה שימש עד שהושאל למוסד, בעבודתו כמוסד.

ב-1943, אחרי הקרבות כסטלינגרד ובאליעמיין, הוא דרש שוב להתגייס

ושל הציבור, שעבר לדבריו שטיפת מוח מאסיבית, מאז שעלה מנחם בגין לשלטון.

אהרונני כחייל בצבא הכריטי, בצה"ל ובאיש-המוסד (בדרבון גרמני)

בזמני לא היכו ערבים בחקירות

